

[Formanden.]

Medlem af folketinget Bundgård har meddelt mig, at han ønsker til socialministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren tage skridt til, at de i socialministeriets cirkulære af 22. maj 1967 vedrørende lov om revalidering nævnte sætser for individuel hjælp til revalidender hæves til en rimelig størrelse i forhold til, hvad en lønarbejder kan opnå i sygedagpenge eller ulykkesforsikringsdagpenge?“

Disse spørgsmål vil blive optaget på dagsordenen for tingets spørgetid onsdag den 15. maj.

Medlem af folketinget Bundgård har meddelt mig, at han ønsker til socialministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren tage skridt til, at de vejledende sætser for ydelse af supplerende hjælp efter lov om revalidering § 7 og loven om offentlig forsorg § 53, stk. 4, hæves, så de giver mulighed for at „oprettholde familiens hidtidige levevilkår inden for rimelige grænser?“

Dette spørgsmål vil blive optaget på dagsordenen for tingets spørgetid onsdag den 22. maj.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministre.

Af *Hanne Reintoft* til socialministeren:

„Finder ministeren, at den sidste tids eksempler på, at forældre har vanskeligt ved at få deres børn hjemgivet fra institutioner og plejehjem, er overensstemmende med den tilbudstanke, der danner grundlag for den nye børne- og ungdomsforsorgslov?“

Hanne Reintoft: Da vi fik en ny lov om børne- og ungdomsforsorg, mente de fleste, at det var et virkeligt skridt frem mod moderne socialpædagogik og familiebehandling. En af lovens grundtanker var, som det er udtrykt i betænkningen, at det må fremhæves stærkt, at børneværnene i første række skal henvende sig med et tilbud til forældrene og de unge om hjælp til overvindelse af de foreliggende vanskeligheder.

Ikke desto mindre har vi i den senere tid oplevet flere sager, der kan give anledning til at tro, at ikke alle har forstået tanken om tilbuddet til befolkningen til bunds. Det sidste eksempel er en sag, hvor en mor ikke har kunnet få sit barn hjemgivet fra et plejehjem, hvis kvalitet der oven i købet tidligere har været rejst berettiget kritik af. I dette tilfælde, Kittysagen, er det lykkedes at rejse en offentlig mening, der må være til ugunst for moderen, simpelt hen fordi sagens reelle fakta er ukendte for den presse, der bl. a. skaber den offentlige mening. Det er dog særdeles nemt at skaffe sig de saglige oplysninger i denne sag for de politikere, der i hvert fald foregiver at varetage befolkningens interesser og lovens korrekte administration, og det ville være et alvorligt tilbageskridt, hvis befolkningen fik den fornemmelse, at politikerne også faldt for en tilfældig oppustet stemning i stedet for at lade sig lede af saglige motiver. Den klare tendens til, at det er de i forvejen svagest stillede, der rammes af samfundets fordomme og overgreb, har i disse sager været tydelig. Jeg vil derfor gerne spørge, om det er ministerens ønske, at tilbudstanken virkelig skal forstås i befolkningen som et ærligt tilbud fra børneforsorgens side om, at man trygt kan søge hjælp til løsning af familiemæssige og sociale vanskeligheder, og om ministeren mener, at politikernes og myndighedernes vaklende holdning i den omtalte sag er i overensstemmelse med loven og velegnet til at give forældrene denne tryghed i stedet for den gamle forestilling om, at børneværnene er noget fjendtligt, man for enhver pris skal undgå.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil indledningsvis bemærke, at der mig bekendt ikke er mange eksempler på, at hjemgivelse af børn anbragt uden for hjemmet støder på vanskeligheder, altså at der skulle være tale om en almindelig tendens i udviklingen. I øvrigt vil jeg gerne fremhæve, at bistand i henhold til lovgivningen om børne- og ungdomsforsorg hviler på to hovedsynspunkter. For det første dette, at bistanden bør søges iværksat i forståelse med forældrene — det, der, som fru Hanne Reintoft nævnedes, betegnes som tilbudstanken — og for det andet dette, at det ved valg af bistandsmidler må tilstræbes, at barnet længst